

kan det ikke tænkes, skal foregaa. Slaat. Vi maa se at gribe og forhindre det, hvor vi kunne. At man af den Grund ikke skulde vælge 5 Aar, forstaar jeg ikke, og at man skulde komme til at vælge Fødefommunen, som andre Medlemmer tidligere have udtalt sig om, tror jeg ikke vilde være rigtig. Det vilde i mange Retninger føre til overordentlige Ubilligheder, at en Familie, som gennem mange Aar har været vant til at være paa det Sted, hvor den bor, som er groet fast der, har Slægtninge der, har haft et Hjem der, maasse fra de unge Dage, nu paa de gamle Dage skulde sendes bort fra det Sted. Det bør man ikke gjøre; det tror jeg ikke for Alvor vil blive forlangt. Jeg tillader mig med det Samme at henlede Opmærksomheden paa, at i § 59 i Lovforslaget findes en ny Bestemmelse, som jeg ikke tror, ærede Medlemmer have været opmærksomme paa, og som i hvert Fald ikke er omtalt. Den lyder saaledes: Biser det sig, at en Kommune ved begaaede Misligheder er bleven befriet for en Samme paahvilende Forsørgelsesbyrde, kan det af Indenrigsministeren bestemmes, at paagældende Kommune desviagtet helt eller delvis skal have Omkostningerne ved vedkommende Trængendes fremtidige Forsørgelse." Hidtil har man i nogle Tilfælde ad administrativt Vej truffet en saadan Bestemmelse, naar der var fremkommet grove Misbrug, og Kommunerne paa en Maade, som jeg ikke nærmere skal karakterisere — paa den mest uberettigede Maade — have inddraget sig deres Forsørgelsespligt, idet man har sagt: "Saa-dan skal du ikke slippe fra det; du skal have Forsørgelsespligten. Hjemlen dertil kan maasse være tvivlsom, men i ethvert Fald er det klart, at det er i høiere Forstand retfærdigt, og det er blevet respekteret. Jeg anser det imidlertid for det Rigtigste at have en Bestemmelse i denne Retning, og jeg gjør udtrykkelig opmærksom paa, at den er her. Det er ganske vist en ikke ringe Myndighed, der lægges i Administrationens Haand, men jeg antager, at med den Offentlighed, der er, vil den være aldeles usarlig. Et æret Medlem sagde, at man kunde offentliggjøre en saadan Resolution, hvis der kom en saadan. Sa ganske rigtig. Jeg tror, at hvis man offentliggjorde den, vilde det være tilstrækkeligt til, at vedkommende Kommune ikke turde indlade sig paa det Forhold, idet man vil have en sikker Tølelse af, at man har gjort Noget uret. Et æret Medlem ønskede, at man skulde gaa bort fra 10 Måneders Dagen for Fødefommunen for vægte Børn. Jeg tror alligevel, at Bestemmelsen er rigtig og hensigtsmæssig. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ikke just

staar i Paragrafen 10, Måneders Dagen, men der staar, at Vedkommende skal have haft et Ophold, der egner sig til at erhverve Forsørgelse. Man maa tage en saadan Bestemmelse, thi ellers vil Vedkommende altfor let kunne omgaa Bestemmelsen, men iøvrigt tror jeg, det er hensigtsmæssigt, om man subsidiært kunde gaa til Forsørgelsesstedet; jeg tror, det vilde være meget haardt, om man gik til Vedkommendes Fødselskommune, den Kommune, hvor vedkommende Træng-timmer er født; jeg tror, det vilde i mange Tilfælde falde meget haardt og ubilligt. Skøndt det er Forhold, som ganske vist ikke skulde beskyttes, tror jeg, at den nuværende Bestemmelse vil være rigtig. Jeg skal af dette Kapitel endnu omtale Bestemmelsen i Slutningen af § 21 om den kongelige Fødselsstiftelse, som det ærede Medlem for Svendborg 2den Valgfreds (S. Hansen) udtalte sig meget kraftigt imod. I og for sig er det ikke min Sag at søge dette Forhold omordnet; det henhører jo under et andet Ministerium, men Forholdet maa jo omhandles her i denne Lov; der maa jo staa Regler om det. Hvis jeg opfattede Forholdet, som det ærede Medlem gjorde, vilde jeg ganske vist være betænkelig ved denne Bestemmelse. Jeg siger ikke, at den ikke kan misbruges paa den Maade, som det ærede Medlem antydede — selvfølgelig kan den det — men jeg vil dog sige, at er der nogen Rimelighed i at beholde denne Bestemmelse, er det ikke af Hensyn til Mandfolkene, men af Hensyn til Kvinderne; der kan være visse Tilfælde, hvor det kan være billigt overfor dem at beholde Bestemmelsen; jeg skal ikke nærmere komme ind paa det, jeg kan indskrænke mig til at nævne det. § 27 har givet enkelte Medlemmer Anledning til Udtalelser, og navnlig have de kaldt paa Statskassen. Det forekommer mig, at Reglen, som den staa i § 27, første Stykke, er høist rimelig og tilbørlig. I andet Stykke er Statskassen nævnt, men den Forsørgelsesmaade, som her er omtalt, vil vistnok nærmest komme til Anvendelse overfor Udlændinge.

Kapitel III. "Om Forsørgelsesmaaden" har selvfølgelig tiltrukket sig stor Opmærksomhed, og der er noget Nyt i den, som jeg ogsaa tror har Krav paa Opmærksomhed: "De Fattige forørges, enten ved Understøttelse i Hjemmet eller Anbringelse i Pleie hos Private eller ved Optragelse i Forsørgelsesanstalter". Saa kommer den Regel, som vi ikke kjende nu, og som lyder saaledes: "Den, hvis Forhold ikke egner sig til Understøttelse i Hjemmet, kan af Fattigvæsenet henvises til at modtage Hjælpen i en Forsørgelsesanstalt (Fattighus), Fattig-